

YERKUŞAĞI*

DENİZ GEZGİN, 1981'de İstanbul'da doğdu. Ege Üniversitesi Protohistorya ve Önasya Arkeolojisi bölümünü bitirdi. İlk romanı *Ahraz'*ın (2012) yanı sıra *Bitki Mitosları* (2007), *Hayvan Mitosları* (2007), *Su Mitosları* (2009) adlı araştırma kitapları vardır.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 865**

ISBN 978-975-570-875-1

YERKUŞAĞI

Deniz Gezgin

Roman

© Deniz Gezgin, 2017

© Sel Yayıncılık, 2017

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Selahattin Özpallabıyıklar

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Haziran, 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Deniz Gezgin

YerKuşAğı

Roman

Toynakları kuru yapraklar kadar yüksüz hayvan, tuza yürüyor. Gözleri aslında yüzü, güneş bir dağdan doğup diğerinden batıncaya kadar ışıqla sürmeli, ışığın içi derin bir boşluk, neye baksa kıpır kıpır, karanlık bir su gibi üzeri yaprak kaplı. Çocuklar kenarlarından tutunup içeri seslenince, yapraklar uçuşup kaçışır, ses boşluktan aşaağıya yuvarlanıp tortop bir dünya olur döner. İçinde ne var? Zamanı çıkarınca geriye kalan her şey. Bir hayvanın gözünden yanıt veren dünya bazı çocukları korkutup kaçışır, bazısı ateşlenip yataaağı düşer, hasta çocuğun derisinde açan çiçekler solar, iz bırakırsa çiçek bozuğu derler. Çiçekten kurtulamayanın büyüdükçe çocukluğu geri teper, illeti bir tür yanıktır: Karanlıkta uyanan gece yanığı, etini dişleyen cehennemın gül kemeri. Geceyi cana batıran bu eski sancı, vaktidir, der, sırtına yük olduğu hayvanın göz kenarlarına tutunup içeri seslenmenin.

Çıngıraklı adımlarıyla göğü fersah fersah kat eden kokusunu rüzgâra, kumaşını bulutlara asarak yükseliyor, derisini bir bir soyunuyordu. Yerin dibinde sanılana çıkıyordu hiçbir şeysiz. Dilini, tortusunu, ağrısını, ahını, alaca tüyelerinin arasında yer etmişleri dökerek hafifliyor, bakışı puslanıyordu. Bunca yüksekte göreceği yoktu. Felekten aşınca ışığı altına alıp sonrayı da geçti. Zaman kanadından kopan tüydü, döne savrula yitti. Varacağı yer tüm tohumların döküldüğü bir gök yeri, insanın altında aradığı cehennem. Ne ateşten kapılar, ne yabalı zebanilerce karşılanacak, hikâye edilmişlerin olmadığı arı bir gök suyuna varacak.

Soysuz, cinssiz, esrik bir unutuşla konacağını anladı. Gök suyunun yanı başında bir dişbudak dalındaydı. Bir çığlık ki durduramayacağı, bağrını yürüyüp taşı. Yalın yapıldak ses, içinde başkasını türeten, çekirdeğin acı suyu gibi yabana şifa olacak yem. Ses dişbudağın henüz patlamış tomurcuklarına konunca kızarmış uçlu çiçekler tel tel uzadı, dallarda çığlık çığlık çiçek. Dişbudağın dolambaçlı gövdesi kanatlı ziyaretçisinin sesiyle terledi, karasuyu zerrelere dağıldı. Dalına konan sesine yabancı, nefesi tükeninceye dek her dala bir çiçek astı, böylesi bir cıvıltı civarda ne kadar tüy varsa çağırıp topladı, dişbudağın teriyle birbirine yapışan bu tüylü örtü, altında bir can saklıyordu.

Bu yere uzaklardan, adını, yönünü hatırlayamayacağı kadar uzaklardan, kök kokularına tutuna tutuna vardı. Bedeni tır-

panlanmış, sesi kelimelerle örtülmüştü. Günler gecelerce yabanul çğlıklarla haykırdığıydı, kayaların keskin yüzlerine çarpan, suların oyuğuna biriken, dağların yuvarladığı, bulutların sarmaladığı sesler. Duyanın yüzünü buruşturan, tarihöncesinde tadılmış bir acı yemiş sanki. Sesini kıpır kıpır taşıran ateş, o yemişin ağacını, kök saldığı bahçeyi, ağza bulaşan tadı çağırıp pençeleriyle açtığı bir çukurda birikti.

Başındaki güruh sesi inkâr etti, sözü iftirayla çevirip evden eve, kapıdan eşığe mühürleyerek, ağzına ilaçlı bir bez tıktı. Hastalık tuttu, dilini sardı dediler, birer eldiven giyip onu çukura ittiler. Kırk gün kırk gece tepesinde soluk mavi bir ışık yandı. Tıpkı sofradaki av kuşu gibi bembeyaz bir örtü üstünde, tüyleri yolunmuş, kıpırtısızdı.

Dalga dalga elektrik, sıçrata sıçrata onu kuşlara kattı. Her sıçrayışta bir dal "çıt" kırıldı, yukarı, daha yukarı, derken göğün en koyu katında. Ne çok yıldız, ışıksa işte kıpır kıpır, sadece bulut hışırtısı, her şeyin içine genişçe sığıdığı tik-taksız, numarasız zaman. Asılı kaldığı gök yeri burası, ışıksa buhar olup konuştu.

Yerden göğe, ot kökünden yıldız köşelerine yol alışını kim görecektir. Kapıları, çitleri, zift yüzlü betonu aşırp kara dikenli toprağa kavuştuğunu, orada ten kılıfından bir koku gibi uçtuğunu ve göğün tepesindeki dişbudak dalına kendini astığını. Birileri mezarını kazarken, o dişbudağın dalında olgunlaşırp nemli bir toprak örtüsüne düşecekti.

Düştü.

Göğsü karasuların ritmiyle inip çıkan kim?

Kaç zamandır bu yabanda derisi toprağa kaynayınca yok olan, şimdi tüy hafifliğinde bir uyku kuşanırp var. Soluk alırp

verdikçe genişleyen oylumu, kanadı ısırılmış bir kuşa yuva. Yaralı kuşun petrole bulanmış, yapış yapış tüyleri az evvel içeri dolan dişbudak kokulu havayla tel tel. Birinin uyanışı, diğerinin uçuşu, dirilenle kanatlanın, öksenin meşeye tutunuşu gibi kendiliğinden.

Ayağını bastığı yerin yüzü ne kadar yeniyse altı da o kadar eski. Bu yüzden sesler de çağıl çağıl. Burada yalnızca bir koku sanki, mayalanıp kabaran şeylerin kokusu. Safi iç olarak geziyor, bir iç fazla yumuşak, ıslak ve dokunmaya çekimli olduğundan kabuğuna doğru yol alıyor. O dalda asılıyken yüzülü derisi dişbudanın teriyle gevşemiş, bir yarayı örtüp de saklamış.

Güneş tepeye varıncaya değin içliğinden gıdıklana gıdıklana yürüdü. Tam usanıp da durduğu yerde, derisini nefes alıp verirken buldu.

İçinde sanki isli bacalardan düşmüş bir varlık, yoksa karabaşanlar ormanlarda terk edilmiş derilere yuva mı yapmakta? Kara, kapkara bir kuş, yarasına kabuk ararken bir insanın derisine sokulmuş.

Ölümün nefes alıp verdiği yer mi burası?

Kara kuş da yapabilseydi onun gibi teleğinden herhangi bir dala asardı kendini, yenmişliğinden mahcup, uçuşsuz aldığı mesafeden bitkindi.

Öncesinde göğsünün içinde saydam bir yürek taşıdığını, yele şimşeğe o yüreğin taşıdığını, tüm yaban kuşlar gibi çiy damlalarıyla fısıldaştığını kim der. Gözlerinin milyonlarca yıl kırılmış gölgesi, bakışının çevrildiği yere bulaşacak gibi. Taşıdığı bu ağırlık ve onu taşıyan, rüyaların hafifliğinden öylesine uzak,

gagası kelimelerden pütür pütür, hiç hayata dahil olmayan ne çok şeye dünyanın içinde, tanık olmuş. Karın boşluğundaki yudum kadar cıva, yürümele ine çıka başını döndürmüş, ayağını bir boşluğa basmıştı, uzun bir uykuya kıvrılacağı av bıçağıyla yüzülmüş bir deriye.

Üstüne eğilen çıtırtıyla günler sonra gözleri açıldı kuşun. Nefes alıyordu, çok çok önceden bildiği, suların, yıldızların havasından. Gagasını uzattı, başında bekleyen gölgeyi duydu, kımıldanınca kanadını bildi, sıçrayınca karnındaki cıva ağzından fırlayıp gitti. Bir pürçük göğsüne, acısı uçmuş eksik kanadına baktı, bir de başındaki gölgeye. Anladı ki o gölgenin derisindeydi, telaşla çırpınıp çıkmaya kanatlanacakken gölgenin tam ayakucuna yuvarlandı. Uçamayışını unutmuştu, uçmayı asla.

Boşluğunda yuvalamış bir kuş, bırakıp gitse olmaz, onu yerinden edip derisini kuşansa yine olmaz. Etrafına bakabilse, iç içe geçen ne çok, görececek. Birbirine yer yuva açan, yoktan var olan. Bildiği göreceğini kesiyor. Ne kendinden ne de eksilmiş kuştan geçebiliyor. Dışbudakta asılıyken canından olduğunu sanmıştı, daldan düşer düşmez derisinin altında bir can buldu, ölüm bilgisi hayatınkiyle yer değişmişti. Biri yerde olacağına göğe tırmanmış, öteki gökte uçağına yere saplanmış. İki küçük yersiz beden, başka biçimde yaralı ve bir arada. Kuşun gelip derisine yerleşmesi, onun varlığını yoklaştırmıyor. O da kuşu yerinden etmez, edemez. Önce derisini üstüne geçirip sonra da kuşu kucaklasa olacak.

Ancak el yordamıyla içini dışına, kuşu da koynuna sokuverdi.
Pişş! Pişş! Piş! Pişş! Pişş! Piş!
Kuşun gagasında atan yüreği yüreğine yaslı.